

DOB RÝ DEN

Vstávat po nemoci do školy není nikdy jednoduché, ale Luna se už těšila na to, až si půjde hrát s klukama po vyučování do lesa.

Rychle si ráno vypila heřmánkový čaj s pampeliškovým medem od babičky, do aktovky zabalila panenská jablíčka a štrůdl naslano se zelím, který byl její nejoblíbenější. Líbila mamince pusku na tvář a za broukání, které se jí linulo z drobných úst, se vypravila veselými kroky do školy.

Po cestě si poskakovala a obdivovala přírodu kolem sebe. Jak je všude spousta včeliček a rozkvetlých stromů. Jak sousedům na zahradě čekají třešně na stopkách na to, až je někdo přebarví na červeno a ony tou pozorností a péčí zesládnu a změknu. Sledovala cestičky mravenců na chodníku a svým broukáním doprovázela zpívání ptáčků. Nemyslela na nic, po týdnu doma jí bylo venku tak moc krásně a Luna se toho nemohla nabažit. Neustále koukala sem a tam, sem a tam, usmívala se na celé kolo, a když minula starou paní, která se dívala do země, zanotovala: „Dobryyyý dééén,“ a taky se usmála – to aby jí dala hodně lásky, kdyby jí náhodou neměla dost, to dá rozum.

Pyrethrum

KDY A KDE ROSTE:

KDYŽ JENOM JSME

ČI M ZALÉVAT: DLOUHÝMI
PROCHÁZKAMI

ČI M ZAHUBIT: VESELE
PĚSTOVAT. MEHUBIT!

Kochala se tak dlouho přírodou, až úplně zapomněla na čas, když v tom ji, z jejího světa plného stromů, motýlů a včeliček, vyrušilo bimbání zvonů ve věži. Jedna, dva, tři, čtyři... celá!

Luna se rozeběhnula, div se nohama nekopala do zad, zadýchaná doběhla do školy, přezula si bačkůrky a s krůpějemi potu na čele vešla opatrně do třídy tak, aby si jí nikdo nevšiml, což se jí moc nepovedlo, a tak musela vstát a vysvětlit, proč přišla pozdě.

„Paní učitelko, promiňte, já jsem zaspala,“ bylo jednodušší. Luna vklouzla do lavice k Adamovi a už mu chtěla vyprávět, jak se měla, jak jí bylo špatně, jak stavěly s maminkou bunkry a že se dozvěděla, že někteří dospělí prý mají láskypusto, a proto jsou třeba zlí, a že tihle dospělí, když mají děti, tak jejich děti můžou mít taky láskypusto a dokud se láskou nenaplní, tak to může jít takhle dál a dál, když ji paní učitelka vyrušila a pokárala, ať si povídání ušetří na přestávku, protože tohle určitě počká, zatímco příklady na tabuli ne.

Pro Lunu byla matematika jako písmenková polévka – změt písmenek bez ladu a skladu, který by nejráději snědla, než aby je musela počítat. Takový přírodopis nebo čeština ji bavily mnohem víc, i kvůli paním učitelkám, který byly moc hodný a byla s nimi sranda. Paní učitelka

na češtinu ji měla opravdu ráda. Vždycky se těšila na Luny vyprávění a pozorně poslouchala, ne proto, že by měla, ale proto, že opravdu chtěla, a Luny příběhy a postřehy ji skutečně zajímaly.

Crrrrrr

Ozval se zvonek a děti se sběhly k lavicím, aby si mohly hrát, zatímco Luna začala Adamovi vyprávět všechno, co se dozvěděla o dospělácích. Adam se jí ptal, kde tohle zjistila, ale Luna řekla, že je to tajemství, o kterém nesmí s nikým mluvit, a že pokud jí nevěří, tak ať si nevěří a trhne si nohou, ale že tak to je a je to přece jasné. Adam si při vyprávění Luny vzpomněl na svou babičku, která si s nikým nikdy nechtěla hrát ani povídat a Adamova maminka o ní říkala, že je babička nešťastná a že když byla malinká, umřela jí maminka a vychovávala ji teta, o který taky říkala, že byla nešťastná, a všichni byli nešťastní, a Adam usoudil, že si Luna nejspíš nevymýšlí a na tom láskypusto asi skutečně něco bude, když k lavici přiběhla Ivana a kopl Luně do tašky.

„Proč jsi to udělala? Nekopej mi do tašky.“

„Vždyť je hnusná a stará a patří do popelnice, tak co bych si nekopla.“

„Seš pitomá,“ zastal se Luny Adam.

Luně se zaleskly oči a chtělo se jí běžet pryč, jako vždycky, když se jí ve škole někdo posmíval. Nejčastěji za to, že neměla oblečení z drahých obchodů jako všichni ostatní, ale většinu jí šila maminka, babička nebo je zdělila po sestřenicích. Luně to vůbec nevadilo, měla to oblečení ráda, ale děti si poznámky nemohly odpustit. Nejčastěji Ivana, která měla vždycky nové šaty, telefon a aktovku a ostatním, co to neměly, se posmívala a celá třída se k ní vždycky přidala a posmívala se s ní, aby je měla Ivana ráda a nesmála se právě jim.

Stejně tak tomu bylo dneska. Všichni kromě Adama a pár kluků, kteří si vzadu ve třídě hráli karty, se Luně smáli.

Tak moc jim chtěla něco říct, ale nevěděla co, navíc byla přesvědčená, že jakmile otevře pusku, nevydrží to a slzy jí potečou proudem tak rychle, jako když se po zimě nadzvedne vodní hráz. Hlavu sklopila k lavici a snažila se představit si, jak si bude hrát po škole v lese, jak bude celá od bláta a nikdo se jí nebude smát. Až se bude cítit v bezpečí. Luna si vzpomněla na slova Esterky.

„Příroda má dost lásky pro všechny“. Zavřela oči a představovala si, jak se s každým nádechem plní její drobný tělíčko láskou, jako když

vdechuje maličké lístečkové srdíčka, který ji zalechtají v krku, dopadnou do břicha a s každým dalším nádechem a výdechem se rozlétají po celém těle od hlavy do srdce až po konečky prstů.

Výdech, nadechnout srdíčka a nechat je rozlétnout do celého tělíčka. Představovala si Luna, dokud jí nebylo mnohem líp, dokonce tak, že se s Adamem smáli tomu, když vymýšleli, jaký pasti a lumpárny by v lese připravili na holky. Jak by asi výskaly, kdyby spadly celý do bláta nebo by se jim vlasy zamotaly do bodláků... potutelně se spolu usmívali a říkali si, jak obrovská škoda je, že Ivana ani její kamarádky do lesa nikdy nepůjdou, a že to vlastně není škoda, ale veliký štěstí.

dnou
elém

řčka.
ie se
lese
o by
kali
kdy

Po škole zamířila Luna s kamarády do lesa.

Nejprve natrhala do látkového pytlíčku mladé kopřivy na čaj, jak ji poprosila maminka, a potom už byl čas na hraní. Luna lezla po stromech, hledala skřítky pod spadáným jehličím a na hlavách muchomůrek, protože tam je prý skřítků nejvíce. Zpívala lesním vílám i klukům písničky a moc se smála.

„Děkujeme ti, lese,“

poděkovaly děti za to nejkrásnější hřiště na světě, rozloučily se se skřítky a vílami, protože věděly, že v lese jsou i přesto, že jim rodiče tvrdili už několik let opak, a celý špinavý běžely každý domů.

I přesto, že byla Luna moc šťastná a veselá, pořád musela myslet na děti, které se jí ve škole smějí. Omlouvala si je v hlavě tím, že mají asi málo lásky od rodičů, babiček nebo dědečků, vlastně jí jich bylo i líto, ale moc ji zajímalo, co by jí na to pověděla Esterka a jak to chodí tam u nich? Směje se Esterce taky někdo ve škole a chodí vůbec Esterka do školy?

Musím se jí na to dneska večer zeptat, řekla si odhodlaně Luna, a už ji volala k sobě, aby jí pověděla vše, co jí leží celý den v hlavě a na srdíčku.